

1.

A kalóztámadás

Kandúr felemeli a fejét, és beleszagol a szélbe, amely épphogy csak mozgatja a vitorlát, majd megszólal.

– Jau, jau – mondja, és tudom, mire gondol: mindjárt megérkezünk.

Furcsa kedvében van, reszket idegességében, mintha rossz szél közeledne. Talán az a baja, hogy hiába voltunk kint egész nap, nem fogtunk semmit. Az ilyesmi igazán nem jellemző ránk. A kapitányoktól majd biztosan megkapom a magamét:

– Mit csináltál azzal a macskával? Talán betömted az orrát homokkal?

Ez a folytonos szurkálódás az egyik oka annak, amiért nem szerződtem le nagy hajókra, hanem megmaradtam ebben a kis vitorlásban, ahol a hálók és a szákok mellett mi ketten is már alig férünk el.

A part mentén haladunk, olyan gyorsan, amennyire a gyenge szél lehetővé teszi. Errefelé a part mindenhol dombos és sziklás, csak itt-ott ékelődik be közéjük egy-egy keskeny, kavicsos partszakasz, egész más, mint a leomlott városok helyén terpeszkedő barna, mocsaras vidékek, amelyek tőlünk keletre terülnek el. Nemsokára a földnyelvhez érünk, aztán alig hogy megkerüljük, már láthatjuk is a kis, kavicsos talajú kikötőt, mellette pedig a dombhátra felkapaszkodó falut.

Talán halszagot érez Kandúr? A móló oldalán a kibelezett halak belső részei lógnak a vízbe, s a kövek között úgy csillognak a pikkelyek, mintha gyöngyök lennének. A halak kaparása, szeletelése és dobozolása a halászok mindennapi teendői közé tartozik, Kandúr pedig helyes, szürke foltjai és algaszínű szeme miatt mindenki kedvence: férfiak és asszonyok egyaránt elejtenek számára valamit, mivel azt remélik, hogy akkor átpártol hozzájuk. Kandúr persze kihasználja a lehetőséget, és teleeszi magát. De nem számít, ki mennyi halat ad neki: megköszöni, szépen megeszi, aztán visszajön hozzám.

Egy kicsit megigazítom a vitorlát, hátha el tudom kapni az élesebb, sós szelet, de továbbra sem gyorsulunk fel. Az apró hullámok meg-megcsillannak a napfényben, miközben lassan ringatják a hajót.

Kandúr ismét elnyávogja magát.

– Mi a baj? – kérdezem, de nem válaszol. Elülső mancsával feltámaszkodik az orrtökére, és ahogy áll, idegesen reszket a farka, mintha minél hamarabb haza szeretne érn.

Otthon már vár minket a nagy. Mostanában nemigen jön le elénk a kikötőbe, ahhoz túlságosan bántja a reuma, de az ablakból figyelni fogja a lépéseinket.

– Csak a hajókat nézegetem – mondogatja mindig.

Megnézi, amikor a hajók kifutnak, majd visszatéréskor megszámolja őket: mindig, minden nap megszámolja őket.

– A tengerben nem lehet megbízni.

Bizonyára igaza van azok után, ahogy nagyapa járt.

Nagy is halász volt fiatalon, az Annie May-en dolgozott Greyhand kapitány alatt. Azt azonban nem akarta, hogy én is ugyanezt tegyem.

– Elfáraszt és tönkretesz – mondogatja. – Nézz csak rám: ötvennégy éves vagyok, de nem tudok járni a reumától. Tényleg ezt szeretnéd, te lány? Szélfűtta élet, és a végén semmi más, csak néhány rozsdás ízület?

De hát mi mást is tehetnék? Éljek ebben az ütött-kopott, öreg faluban, ahol nincs semmi más, csak belezés és halpucolás heti két fillérért? Vagy menjek hozzá egy farmerhez, és egész életemben a földet túrjam? Na, köszönöm, de azt már nem! *Én* nem. Egyébként is Kandúr választott ki engem, nem? Ez minden bizonynyal jelent valamit.

A lanyha szél éppen az erőmű mellett visz el minket: egy kis zöld folt, melynek az alját a tenger mossa. A régi időkben, még az Összeomlás előtt, egy nagy épület állt itt, amelynek hatalmas tornyain át egész nap gőz bodorodott az égre: az egész föld innen kapott fényt és meleget. Legalábbis nagyfi ezt szokta mesélni, én pedig nem tudom, mit higgyek, hiszen az erőműből mostanra már csak néhány töredezett betonhalom maradt, amelyből telente egyre több omlik a tengerbe.

Kandúr felém fordítja a fejét, és rám néz.

– Jau, jau prmau – mondja, de továbbra sem tudom, mit akar a tudomásomra hozni. Leveszi a lábát a támasztékáról, és kecsesen hozzám szökken.

– Miau – mondja egyenesen az arcomba, majd kitér a száját, és belemar a kormányrudat fogó kezembe.

– Jaj! – kiáltok fel. – Ezt miért kaptam? – Továbbra sem tudom, mit akar, csak azt értem, hogy valami nagyon felzaklatta. Bármilyen lehet: vihar, cápák vagy akár az elmaradt zsákmány – és most biztosan azt hiszi, direkt nem megyek gyorsabban.

– Mondd már, mi a baj! – szólok rá. De túlságosan felhúzta magát, morogva járkál körbe-körbe. Pedig mostanra már tudnom kellene, mit is akar mondani, hiszen a vízimacskákat éppen azért tartják, hogy segítsenek a hajózásban és a halászatban. A vízimacskák ugyanis a tenger legkisebb rezdülését is érzik, és ki tudják szimatolni, ha a hullámok alatt jó zsákmány vár a halászra. De én még mindig nem értem, mit mond. Lun Hindle szerint éppen ezért nem lenne szabad megtartanom. A múltkor például az egész falut bejárta, és mindenhol arról beszélt, hogy Kandúrt el kellene venni tőlem. Szerencsére azonban nagyfi kiállt mellettünk, és vele egyik kapitány sem mer ujjat húzni.

– Ő választotta Lillyt. És mindannyian tudjátok, hogy a macska választását nem lehet megmásítani. – Ezt mondta, miután nagy nehezen lesántikált a Vén Holdba, ahol az ivászat és a cigarettázás közepette éppen rólunk folyt a szó. Engem persze nem engedtek be, hiszen „még csak egy kislány” vagyok, de az ablakból leskelődtem, és láttam, amikor a kapitányok úgy bólogtak a szavaira, mint a karácsonyi bölcsek. Lun persze tovább morgott és hisztizett, sőt, még a paphoz is elment – nyilván azt remélte, hogy majd kiátkoz, vagy valami hasonló. Ezt Andy mesélte nekem, mivel akkor éppen a templomkertben dolgozott.

Lun futva érkezett a templomhoz.

– Reynolds tisztelendő úr! Lilly Melkun szerzett magának egy vízimacskát! A szemétből csalogatta elő egy hallal! – Mintha valaha is tettem volna ilyet! – Én meg már két éve várok, a nevem is rajta van a lista elején, meg minden!

Még sosem gondolkodtál rajta, miért is kell ilyen sokat várnod, Lun? Egyszerűen azért, mert nincs olyan macska, amelyik téged választana!

Mindegy, Andy végül elmondta, hogy a tisztelendő azzal küldte el Lunt, hogy ez volt Isten akarata, és kész. Nem tudom, mi mást várt Lun: azt hiszem, ha a tisztelendő parókiája a belországból lenne, a vízimacskákat egész egyszerűen az ördög teremtményeinek titulálná. Ezt persze egy halászfaluban mégsem teheti meg, mivel itt az emberek élete éppenhogy rajtuk múlik.

Amikor végre a földnyelv végéhez érünk, akkor látom meg az első jelet: egy angyalfej úszik a vízen. Fából faragták, kissé elnagyoltan, haját pedig furcsa, vöröses színűre festették – mintha a festője még sosem látott volna igazi haját. Csak azért tudom, hogy ez egy angyalfej, mert azelőtt Andy csónakjának orrában volt, és Andy éppen miatta nevezte el a csónakot Angyalnak. De hát Andy sosem venné le a fejet onnan, hiszen ő maga faragta a küszöbükön ülve! Még akkor sem mondott le róla, amikor az idősebb fiúk, akik a kikötő mellett szoktak ücsörögni, kinevették, és azt mondták, hogy inkább disznónak néz ki mint angyalnak.

Eddigre Kandúr már úgy morog, nyávog és ugrál körülöttem, mintha megőrült volna. Minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy ne hagyjam a fejemre mászni. S miközben Kandúrral küzdök, és meredten a délre, Hispánia felé úszó fejet bámulom, hangos, suhogó hangot hallok, amely a part már elhagyott része felől jön. A régi erőmünél ég a tűz.

Persze nem maga az erőmű ég, hanem a jelzőtüzet gyújtották meg; azt a nagy rakás fát, amelyet mindig ott tartottak a tetején, gondosan ügyelve, hogy száraz maradjon, és bármikor meg lehessen gyújtani.

Ezt a tüzet ugyanis látni lehet Wythamból, és ilyenkor ők is meggyújtják a jelzőtüzet, és így tovább, végig a part mentén, amíg az üzenet el nem érkezik a chichesteri erődig.

A jelzőtüzet azonban csak egy esetben szokták meggyújtani: kalóztámadás esetén.

Most már tudom, miért viselkedett Kandúr ennyire furcsán, és a tenyerem izzadni kezd. Amikor pedig befordulunk a földnyelv mögé, már látom a kikötőben lebegő hajóroncsokat és a faluból felszálló füstöt. A füst sűrű, ami azt jelenti, hogy egész házak kaptak lángra.

A füstől újra a vízen lebegő deszkákra nézek, majd a földnyelven égő jelzőtűzre, és nem hiszek a szememnek. Hiszen csak egy napra mentem el! Hogyan történhetett mindez egyetlen nap alatt? Egyre több limlomot hoz felém a víz, közöttük egy halaskosarat és egy nyálkás anyagszerű valamit. Belém reked a levegő, de aztán a hullámok fordítanak rajta egyet, és látom, hogy csak ruha, test nincsen benne. De lehetett volna. A faluban bizonyára vannak testek, főleg, ha a kalózok figyelmeztetés nélkül támadtak. Jaj, csak ne nagyí vagy Andy vagy Hetty...

Jaj, bárcsak senki se, még Lun se.

Fordítok a kormányrúdon, és amilyen gyorsan ez a kis szél vinni tud, igyekszem kifelé, hazafelé.

A kikötőbe alig tudok beevickélni a rengeteg úszó törmeléktől. A kikötő tele van halászokkal. Csak bámulnak, sehol a szokásos halválogatás és hálójavítás. Abban a barnás gyapjúruhában és kopott nadrágban feszítenek, amelyet a halászok általában a vízhatlan köpeny alatt viselnek. Úgy néznek ki, mintha most ugrottak volna ki az ágyból, és egyből a kikötőbe rohantak volna. Úgy bámulnak a vízre, mintha még sosem látták volna. Én is ugyanígy nézek: az egész kikötőben egy hajó sem maradt épen. Az egész flotta félig a víz alá merült, az árbocok törötten lógnak. Mintha egy óriás nyúlt volna le a kikötőbe, és úgy roppantotta volna össze a hajókat, mint a gyufaszálat.

– Lilly! Lilly!

Andy integet és kiabál. Göndör, fekete haja úgy bukkan ki a körülötte állók közül, mint valami furcsa gomba. Az első pillanatban boldog vagyok, hogy él és sértetlen, de aztán összeszorul a gyomrom. Miért integet és kiabál nekem?

Amikor közelebb érünk a kikötő falához, az egyetlen hang, amit hallok, a törmelékkel borított hullámok nyikorgó zaja. A deszkáktól nem tudok beállni a fal mellé, ezért felállok, és kidobom a kötelet. Egyszerre vagy féltucat halász kezdi húzni a hajómat, köztük Ainsty kapitány, aki pedig már húsz éve, hogy semmit nem dolgozott. Kilépek a csónakból, majd felmászom a lépcsőn a

rakpartra. Kandúr szorosan a nyomomban. Megnyúlt, elgyötört arcok fogadnak. Néhányan a fejüket csóválják.

– Kalózkod? – kérdezem, mire néhányan bólintanak.

– Szörnyű, szörnyű nap – mondja Ainsty kapitány, de ez alkalommal nem hangzik annyira önteltnek.

– Reggel egyszerre csak megjelentek, minden figyelmeztetés nélkül jöttek elő a reggeli ködből – tette hozzá John Greenstick. Szavaira nyögések és bólintások válaszolnak.

Ainsty kapitány a vállamra üt.

– Lilly, szörnyű nap volt a mai. Nagyon bátornak kell most lenned.

Bátornak?

Ijedten nézek körbe a szélbarázdálta arcokon, de a tekintetek mind kerülik az enyémet. Csak Andy néz a szemembe, és tudom, hogy ő meg fogja mondani.

– Mi történt? – kérdezem suttogva, mire Andy fekete szemét elfutja a könny.

– Jaj, Lilly – mondja. – A nagymamád...

Nem is kell többet mondania, máris furakodom előre a tömegben.

– Engedjétek már! – kiabálom, aztán már futok, lábam csattog a sima, szürke köveken, ahogy az alacsony lépcsőfokokat szedem felfelé. Áttöröm magam az asztalos fekete, kiégett műhelyén, kikerülöm a törött bútorokat, félrerúgom a felhasogatott matracokat, amelyekből a puha bélés a kockakövekre szóródik. Hallom, hogy Andy kiabál utánam, de még csak nem is lassítok.

Aztán máris otthon vagyok: a mellkasomban tűz ég, ahogy levegő után kapkodok. A bejárati ajtó nyitva van, közepén egy fejszecepás nyoma. Amikor besietek, azonnal meglátom a nagyit: az asztalon fekszik karba tett kézzel, csukott szemmel, lila szájjal. Hetty mellette ül egy széken, arca vörös a sírástól. Amikor bevágatok, felugrik, majd egy pillanatig nem szól semmit, csak tátott szájjal bámul. Aztán hadarni kezd.

– Jaj, Lilly! Hallottak Kandúrról! Vagy egy féltucat direkt azért jött ide! Látnod kellett volna a nagyit, milyen dühös fúriaként támadt rájuk. De volt közöttük egy fiatal, rossz arcú, aki nem hitte el, hogy Kandúr kint van veled, halászaton. Egyre csak azt hajtogatta, hogy nagyanyád hazudik, aztán végül rásújtott a kardjával, mire ő eldőlt, és soha többé nem állt fel... Jaj, Lilly, próbáltam megmenteni, tényleg próbáltam, de a vér csak folyt és folyt...

Aztán sírni kezd, és én is sírok, és Andy is sír, aki közben utolért. Végül Kandúr is bejön, és egyre csak nyávog.

Átölelem nagyit szegény, hideg testét, és úgy bújok hozzá, mint azelőtt oly sokszor. De most nem ölel vissza, nem simogatja meg a hajamat, és nem mondja, hogy minden rendben. Mégis kapaszkodok belé, erősen szorítom magamhoz ebben a sötét, kicsi szobában, hiszen mi mást is tehetnék?